

Дѣца — азъ оставамъ. Но първо — отдѣлете ми една стаица въ долния етажъ, и второ — пратете да ми прибератъ багажа и моята Диана.

— Браво! Браво! — ликуваха всички и го обиколиха, пламнали отъ радостъ и възторгъ. Малкитѣ сираци, измжчвани до сега отъ страхъ и неизвѣстностъ, почувствуваха толкова любовъ и грижи наоколо си, че хванаха ржцѣтъ на стареца, цѣлуваха ги съ сълзи отъ радостъ и благодарностъ.

— Е, а ти какво ще кажешъ, господинъ зетко! — обърна се той отеднажъ къмъ зетя на сестра си, като го гледаше усмихнато. — Азъ, макаръ и куцъ, обичамъ разходкитѣ, развлеченията — доколкото силитѣ ми позволяватъ. Ти ще ми станешъ другаръ, нали? Хайде, да туряме точка на поезията и описанията, а?

— О, съвсѣмъ не, миличъкъ вуйчо, именно сега ще започна съ още по-голѣма енергия — отвърна Филипъ, като кимна дяволито съ глава.

— Е, е, е — само това ми не харесва! А защо? — попита напрѣгнато полковникътъ, като нервно дърпаше дългитѣ си бѣли мустаци.

— Ехъ — каза Филипъ — ами че твоята история ми даде материялъ за единъ хубавъ разказъ!

Изъ сборката „Война и миръ.“

